

РЕШЕНИЕ

№ 267

гр. Ямбол, 31.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Ст. Стоева

при участието на секретаря М.П.К.
в присъствието на прокурора Е. З. Г.
като разгледа докладваното от Росица Ст. Стоева Гражданско дело № 20212300100322 по описа за 2021 година

Ищеца С. Л. М. е подал искова молба против Министъра на финансите и Върховния административен съд, по която е образувано адм.д.№190/2021 г. на Административен съд-Ямбол, с която е предявен иск за сумата от 128 400 лв. главница и 25 000 лв. мораторна лихва, както и законната лихва до окончателно изплащане на сумата, представляваща обезщетение за щети, произтичащи от нарушение на вътрешното право, изразяващо се в бездействие на Народното събрание да уреди отношения, възникнали след обявяването с решение №3/16.03.2017 г. по конституционно дело №16/2016 г. на Конституционния съд на РБългария за противоконституционни разпоредбите на чл.84, ал.6, изр.1 и чл.84, ал.8 ЗМВР, както и произтичащи от нарушение на правото на ЕС – чл.13, вр. чл.6 от КЗПЧОС - не осигуряване на ефективни правни средства за защита.

След отвод на съдиите от Административен съд-Ямбол, исковата молба е изпратена за разглеждане от Административен съд-Сливен, пред който е образувано адм.д.№345/2021 г. по описа на съда. С разпореждане от 08.10.2021 г. на АС-Сливен исковата молба е оставена без движение, с указания ищецът да уточни в резултат на какво е претърпял вреди, като посочи конкретните действия, бездействия и актове на ответниците по предявения иск. В изпълнение на указанията, С. М. е подал уточнение от 11.10.2021 г., в което е посочил, че претендираните щети са резултат от: 1. *Бездействието* на Народното събрание да уреди отношенията, възникнали след горепосоченото решение на КС. Заявено е, че приемането на противоконституционен закон е деликт и съгласно чл.22, ал.4 от ЗКС, органът постановил акта е следвало да уреди възникналите правни последици от прилагането му. Бездействието на НС в изпълнение на това законово задължение е толкова противоправно, колкото е и приемането на противоконституционен закон. Дължимата от НС активност е да даде нормативна рамка /закон/, с който да бъдат обезщетени лицата, засегнати от прилагането на противоконституционния закон; 2. *Отказът* на Върховния административен съд, материализиран в решенията му, с които отказва да осигури ефективни вътрешни средства за защита от действията на прокуратурата срещу ищеца, отказва да се произнесе по

същество на спора за нищожност на прокурорския акт по чл.69а ЗМВР, поради неадминистративния му характер, а с решението по конст.д.№ 16/2016 г. КС изрично е приел, че производството по чл.69а ЗМВР е административно и актът на прокурора подлежи на контрол по реда на АПК.

След така направеното уточнение, с разпореждане №371/02.11.2021 г. Административен съд–Сливен, предвид претенциите на ищеца спрямо Народното събрание по повод упражняваната от него законодателна дейност, а спрямо ВАС по повод упражняваната от него правораздавателна дейност, при наличие на основания за ангажиране отговорността на държавата за вреди от неспазване на правото на ЕС, е прекратил производството по исковата молба против Народното събрание и Държавата, представлявана от Министъра на финансите и в тази част е изпратил същата за разглеждане по подсъдност на Окръжен съд–Ямбол.

По изпратената преписка е образувано настоящото гр.д.№322/2021 г. на Окръжен съд–Ямбол. С разпореждане №240/23.11.2021 г. по делото ЯОС намери исковата молба за нередовна, като указва на ищеца да заяви изрично кой е ответник по предявения иск в частта, изпратена за разглеждане от ЯОС, както и да уточни размера на претендираната сума. С уточнение от 29.11.2021 г. ищеца заяви, че претенцията му е предявена *срещу Държавата, представлявана от Министъра на финансите*, а размерът на иска е коригиран на сумата 124 388 лв., ведно със законната лихва от датата на увреждането - 23.01.2020 г. до окончателното и изплащане.

В ИМ ищеца е изложил следните фактически твърдения: 1. По силата на Договор за покупко-продажба от 21.08.2013 г. закупил л.а. "Фолксваген Туарег" с д.р.№ СА 1408СН; 2. При регистрацията на МПС в КАТ се оказало, че автомобилът се издирва в Шенгенската информационна система (ШИС2), тъй като при предходна сделка с него между двама италиански граждани в Италия, купувачът платил с чек без покритие; 3. С протокол за доброволно предаване от 20.08.2013 г., утвърден съгласно чл.69а от ЗМВР (нов чл.84 ЗМВР) от прокурора при Ямболска окръжна прокуратура Б., автомобилът бил иззет; 4. С Постановление от 27.09.2013 г. по пр.пр.№2020/2013 г. по описа на ЯОП прокурор Б., на основание чл.69а ЗМВР (нов чл.84 ЗМВР) и Инструкция 1390/31.03.2011 г. на ВКП, разпоредил автомобила да бъде ПРЕДАДЕН на италианските власти; 5. Автомобилът престоял 4 години и 4 месеца на паркинга на КАТ Ямбол без да бъде поискан от Италианските власти. Със заповед № 1679з-6/08.01.2018 г. на началника на РУ-Ямбол при ОДМВР - Ямбол автомобилът бил върнат; 6. На 06.06.2016 г. ищеца предложил на Главния прокурор да сезира Конституционния съд относно противоконституционността на чл.69а ЗМВР (нов чл.84 ЗМВР); 7. На 14.11.2016 г. Главният прокурор сезирал Конституционния съд за обявяване на противоконституционност на чл.84 (стар чл.69а) ЗМВР, като изложил съображения, че отсъствието на предварителен или последващ съдебен контрол върху актовете на прокурора, издадени в изпълнение на оспорте разпоредби от ЗМВР противоречи на чл.56 от Конституцията. Според него, в случая била практически неприложима и разпоредбата на чл.120 от Конституцията, защото до нея можело да се стигне само по "сложен тълкувателен път, неизвървян до момента от практиката"; 8. На 16.03.2017 г. Конституционният съд с Решение №4 по КД №16/2016 г. обявил за противоконституционен текста, овластяващ прокурорите да се разпореждат с вещи, задържани по сигнали в ШИС. КС приел за основателни съображенията на Главния прокурор, че "отсъствието на предварителен или последващ съдебен контрол върху актовете на прокурора, издадени в изпълнение на оспорте разпоредби от ЗМВР противоречи на чл.56 от Конституцията. Според него, в случая е практически неприложима и разпоредбата на чл.120 от Конституцията, защото до нея може да се стигне само по "сложен тълкувателен

път, неизвървян до момента от практиката". Конституционният съд прогласил, че разпоредбата на чл.84 ЗМВР възлага на прокурора контролни правомощия върху актове на изпълнителната власт, каквито не са предвидени в чл.127, т.5 от Конституцията". Конституционният съд обявил, че актовете на прокурора по чл.84 ЗМВР са административни и за тях би следвало да е допустим съдебен контрол по АПК; 9. Опитите ищеца да получи обезщетение от Прокуратурата по ЗОДОВ за щетата, понесена от Прокурорското постановление не довели до резултат. По а.д. №142/2018 на АС-Ямбол; а.д. №11088/2018 на ВАС и а.д. №4772/2020 на ВАС (за отмяна по чл.237 АПК), съдилищата приели, че РКС №4 по к.д. №16/2016 г. има действие само занапред и че към датата на постановяване на прокурорския акт, той е бил акт по реда на НПК, а не по АПК и не е подлежал на съдебен контрол от административен съд, а само на такъв пред по-горна прокуратура; 10. Въпреки не постъпването от италианските власти молба за правна помощ за връщане на вещта в 30 дневния срок по чл.69а ЗМВР, полицейските органи не могли да върнат автомобила в исковия период поради наличието на прокурорското разпореждане по реда на противоконституционния чл.84 (стар чл.69а) ЗМВР. В рамките на посочените съдебни производства се доказало, че задържането на МПС е незаконосъобразно не само поради изначалната нищожност на прокурорския акт, но и „погрешно тълкуване" от страна на прокурора на искането в ШИС, което е само за информация „какви документи са нужни за връщане на автомобила", а не за връщане на самия автомобил, както показала лингвистичната експертиза.

Поради изложените фактически обстоятелства ищеца сочи, че в продължение на 4 години и 3 месеца от 01.10.2013 до 08.01.2018 г. (задържането за първия месец за изчакване молба за правна помощ приемали за правомерно), без да е замесен в каквато и да е престъпна дейност, бил лишен от правото да се ползва от трите елемента на правото на собственост: владение, ползване и разпореждане. *В резултат на неправомерното задържане на автомобила му пропуснал полза, която е в размер на паричната стойност, която е следвало да заплати, за да получи възможността да ползва подобен на неговия автомобил.* Обезщетението следвало да съответства на обедняването. Обезщетението за претърпяното от ищеца обедняване следвало да бъде в размер на средния наем на дневна база на автомобил със същите показатели като този на ищеца (марка, модел, година на производство) за периода на претенцията. (Решение №465 по гр.д. №1794/2010 г на ВКС, IV г.о.). На тази база и т.к. автомобил от същия модел можело да бъде нает на месечна база за 83.85 лв. (43 Евро) на ден или за изтеклите 51 месеца X 2400 лв. на месец дължимото обезщетение възлизало на 122 400 лв. След извършеното уточнение от 29.11.2021 г. *ищеца конкретизира претенцията си на сумата 124 388 лв., представляваща обезщетение за лишаването му от възможността да ползва процесния автомобил в продължение на 4 години и 3 месеца от 01.10.2013 г. до 08.01.2018 г., изчислено за 51 месеца по 2081 лв. на месец или възлизащо на сумата от 106 131 лв., към която следвало да се добави и 18 257 лв. лихва, натрупана до 01.07.2017 г. Претендираната сума от 124 388 лв. се претендира ведно със законната лихва от датата на увреждането - 23.01.2020 г. до окончателното и изплащане.*

Според ищеца имуществената вреда е в пряка причинно-следствена връзка от противоправната законодателна дейност на НС, изразяваща се както в приемането на противоконституционните разпоредби на чл.84 (стар чл.69А) ЗМВР, така и в неизпълнение на задължението му по чл.22, ал.4 от ЗКС да уреди противоправните последици, настъпили вследствие прилагането на тези противоконституционни разпоредби. От друга страна, в случай, че Върховният административен съд бе възприел тезата на Конституционния съд и бе разгледал прокурорското постановление по същество, би констатирал изначалната му

нищожност. Нито в чл.69а, нито в чл.84 (нов) ЗМВР прокурорът има правомощие да разпорежда предаване на МПС на друга държава. Такова му е „създадено“ от чл.1 на цитираните по горе Правила за работа по чл.69а ЗМВР.

В срока по чл.131 ГПК ответника Държавата, представлявана от Министъра на финансите, чрез юрисконсулт В. Б. е депозирал писмен отговор, с който е заявено становище по допустимостта и основателността иска. Заявено е твърдение за недопустимост на иска, т.к. Държавата, представлявана на основание чл.31, ал.1 от ГПК от Министъра на финансите не притежава нито материалноправна, нито процесуалноправна легитимация да отговаря по така заведения иск за обезщетение на вреди, настъпили вследствие на нарушение на правото на ЕС. Твърди, че материално и процесуално легитимиран ответник по иск по ЗОДОВ е юридическото лице, представлявано от съответния държавен орган, по повод на чиято дейност се излагат оплаквания.

По същество всеки един от предявените иски е оспорен като неоснователен и недоказан. Заявено е твърдение, че законодателната дейност е по правило правомерна и до влизане в сила на Решението на Конституционния съд (КС) отменените разпоредби от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) са представлявали действащи и валидни законови разпоредби от българското право, задължителни за всички правни субекти, а българската правна система, подобно на тези в повечето развити и демократични правови държави, не познава т. нар. конституционен деликт. Посочено е още, че съгласно чл.151, ал.2, изр.3 от Конституцията „актът обявен за противоконституционен, не се прилага от деня на влизане на решението в сила“, а според задължителната практика на КС действието на обявен за противоконституционен закон е само занапред и обявяването за противоконституционен акт спира да се прилага от датата на влизане в сила на решението на КС. До обявяването на нормата за противоконституционна същата е валидна и валидно поражда търсеното от законодателя правно действие. Направено е позоваване на Решение №3 от 28.04.2020 г. на Конституционния съд по съединени дела №5/2019 и №12/2019, съгласно което: „Докато Конституционният съд не обяви един закон за противоконституционен, се презюмира, че той е в съответствие с Конституцията и валидно регулира обществените отношения, за чието уреждане е създаден. Неприлагането на противоконституционния закон само занапред брани правната сигурност и доверяването на адресатите на закона, че той е съобразен с Конституцията. Това доверяване произтича от оборимата презумпция за валидност, с която законът се ползва. Обявените за несъответни на Конституцията закони губят своето действие занапред (ex nunc), а възникналите от прилагането им правни последици в рамките на правоотношения, приключили до влизане в сила на решението на Конституционния съд, се запазват, освен ако Народното събрание не постанови друго по реда на чл.22, ал.4 от Закона за Конституционен съд (ЗКС). На следващо място се твърди, че разпоредбата на чл.22, ал.4 от ЗКС не е абсолютен императив, като изключително в дискрецията на законодателния орган е да определи дали от обявления за противоконституционен закон има висящи правоотношения, които се нуждаят от допълнителна регулация, след влизането в сила на Решение №4/16.03.2017 г. на КС и какви са те. Въз основа на описаните и другите подробни съображения в отговора се иска отхвърляне на предявените иски.

В о.с.з. по същество ищеца, чрез процесуалния си представител – адв.М.С., поддържа исковите така, както са предявени и иска уважаването им по съображенията в исковата молба. Иска и присъждане на стоР.те по делото разноски, като представя списък по чл.80 ГПК. Допълнителни съображения излага в представена писмена защита.

В о.с.з. по същество ответникът Държавата, чрез Министъра на финансите, не се представлява.

В о.с.з. по същество представителят на ЯОП, участващ в производството като контролираща страна на основание чл.10, ал.1 ЗОДОВ, заявява становище за неоснователност на иска.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното от *фактическа страна*:

По делото между страните не е налице спор по фактите, а и от приложените писмени доказателства се установява, че с Договор за покупко-продажба на МПС от 21.08.2013 г. ищеца закупил л.а. "Фолксваген Туарег" с рег.№ СА 1408 СН за сумата от 900 лв. При представяне на МПС за регистрация в КАТ, служител от сектор "ПП" - Ямбол установил, че автомобилът се издирва в Шенгенската информационна система (ШИС). С протокол от 29.08.2013 г. за доброволно предаване на вещи по чл.69а, ал.2 от ЗМВР /отм./, утвърден от прокурор при Ямболска окръжна прокуратура, ищецът предал доброволно автомобила и един ключ за запалване на служител в сектор "ПКП" при ОДМВР-Ямбол.

С Постановление от 27.09.2013 г. по пр.пр.№2020/2013 г. по описа на ЯОП, на основание чл.69а ЗМВР (нов чл.84 ЗМВР) и Инструкция 1390/31.03.2011 г. на ВКП, е разпоредено автомобила да бъде предаден на полицейските власти в Република Италия. Описаното постановление е обжалвано от ищеца и съответно потвърдено, по реда на инстанционния контрол, от Ап-гр.Бургас и ВКП.

Със заповед №1679з-6/08.01.2018 г. на началника на РУ-Ямбол при ОДМВР - Ямбол е разпоредено и процесния автомобил е *бил върнат* на собственика му - ищеца. Не е спорно, че автомобилът престоял 4 години и 4 месеца на паркинга на КАТ-Ямбол, без да бъде поискан от италианските власти.

С Решение №4/16.03.2017 г. по конституционно дело №16/2016 г., Конституционният съд обявява за противоконституционна разпоредбата на чл.84, ал.6, изр. първо от ЗМВР (обн. ДВ, бр.53/2014 г.; посл. доп., бр.13/2017 г.), както и на чл.84, ал.8 от ЗМВР в частта ѝ "в 5-дневен срок с постановление на окръжната прокуратура по местопредаването или изземването на вещта".

С влязло в законна сила Решение №154/26.07.2018 г., постановено по адм.д. №142/2018 г. АдмС-Ямбол отхвърлил предявените от С. М. искове да бъдат осъдени солидарно Прокуратурата на Република България и Министерство на вътрешните работи да му заплатят сумата 135 512,04 лева, включваща главница в размер на 114 455,25 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в това, че в резултат на задържане на собствения му лек автомобил „Фолксваген Туарег" М. е пропуснал полза в размер на паричната стойност, която е следвало да заплати, за да получи възможността да ползва подобен автомобил, които имуществени вреди са в резултат на Постановление изх.№2020/2013 г. от 27.09.2013 г. на Окръжна прокуратура-Ямбол и мораторна лихва върху главницата в размер на 21 056,79 лева в периода от 01.10.2013 г. до 01.07.2017 г., заедно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното ѝ събиране. Описаното решение на ЯАдмС е потвърдено с Решение №1154/23.01.2020 г., постановено по адм.дело №11088/2018 г. по описа на ВАС.

По делото е изслушана и приета съдебно-техническа експертиза, изготвена от вещо лице С. С., която съдът кредитира като обективна и неоспорена от страните. Въз основа на извършените справки, в заключението си вещото лице сочи следното: 1. За периода 01.10.2013 г. - 08.01.2018 г. средната наемна цена за МПС с показатели като това на ищеца за 1 ден е 91 лв. на ден и за 1 месец - 2002 лв. на месец; 2. За периода 16.03.2017 г. - 08.01.2018 г. средната наемна цена за МПС с показатели като това на ищеца за 1 ден е 85 лв. на ден и за 1 месец - 1870 лв. на месец.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи**:

С исковата молба ищецът претендира обезщетение в размер на 124 388 лв. /след извършеното уточнение от 29.11.2021 г./ за лишаването му от възможността да ползва собствения си автомобил в продължение на 4 години и 3 месеца от 01.10.2013 г. до 08.01.2018 г., които щети твърди да произтичат от нарушение на вътрешното право, изразяващо се в бездействие на Народното събрание да уреди отношения, възникнали след обявяването с Решение №4/16.03.2017 г. по конституционно дело №16/2016 г. на Конституционния съд на РБългария /обн. ДВ, бр.26 от 2017 г./ за противоконституционни разпоредбите на чл.84, ал.6, изр.1 и чл.84, ал.8 ЗМВР, както и произтичащи от нарушение на правото на ЕС – чл.13, вр. чл.6 от КЗПЧОС - не осигуряване на ефективни правни средства за защита.

Така предявения иск е с правно основание чл.2в от ЗОДОВ и е допустим. По възражението на ответника за недопустимост на иска, т.к. Държавата, представлявана на основание чл.31, ал.1 от ГПК от Министъра на финансите не притежава нито материалноправна, нито процесуалноправна легитимация да отговаря по така заведения иск, настоящия съд се е произнесъл с постановеното по делото Определение №632/03.11.2022 г., като е приел възражението за неоснователно и го е оставил без уважение.

Разгледан по същество иска се прецени от решаващия съд за неоснователен. Отговорността по чл.2в от ЗОДОВ за нарушаване правото на ЕС се предпоставя от установяване на следните елементи, които са посочени в решения на Съда на ЕС (Frankovich and others v. Italian State; Brasserie du Pecheur и Faactortame; Kobler), а именно: 1. наличие на нарушена норма на правото на ЕС, която предоставя права на частноправните субекти; 2. че нарушението е достатъчно съществено; 3. пряка причинно-следствена връзка между нарушението и причинените вреди. Съгласно чл.4, ал.1 от ЗОДОВ отговорността по този закон е безвиновна - обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице.

В случая, както вече се посочи, ищецът претендира обезщетение за накърненото си право на собственост - в частност за това, че е бил лишен от възможността да ползва собствения си автомобил в продължение на 4 години и 3 месеца от 01.10.2013 г. до 08.01.2018 г., поради бездействие на Народното събрание да уреди отношения, възникнали след обявяването с Решение №4/16.03.2017 г. по конституционно дело №16/2016 г. на Конституционния съд на РБългария /обн. ДВ, бр.26 от 2017 г./ за противоконституционни разпоредбите на чл.84, ал.6, изр.1 и чл.84, ал.8 ЗМВР.

Установено е по делото, а и не е спорно между страните, че по отношение на автомобила на ищеца е приложен реда по чл.69а ЗМВР (отм., нов - чл.84 ЗМВР). След като се установило, че автомобилът се издирва в Шенгенската информационна система (ШИС), с протокол за доброволно предаване от 29.08.2013 г., утвърден от прокурор при Ямболска окръжна прокуратура, ищецът предал доброволно автомобила. С Постановление от 27.09.2013 г. по пр.пр.№2020/2013 г. по описа на ЯОП, на основание чл.69а ЗМВР (нов чл.84 ЗМВР) и Инструкция 1390/31.03.2011 г. на ВКП, е разпоредено автомобила да бъде *предаден* на полицейските власти в Република Италия. Описаното постановление е обжалвано от ищеца, но е потвърдено по реда на инстанционния контрол от АП-гр.Бургас и ВКП. Със заповед № 1679з-6/08.01.2018 г. на началника на РУ-Ямбол при ОДМВР - Ямбол е разпоредено и процесния автомобил е *бил върнат* на собственика му - ищеца, като не е спорно, че е престоял 4 години и 4 месеца на паркинга на КАТ-Ямбол, без да бъде поискан от италианските власти.

При тези фактически данни полицейските органи и Прокуратурата са действали при условията на сигнал за издирване в ШИС и по линията на международно сътрудничество, съгласно действалия тогава Регламент (ЕО) 1978/2006 г. и съгласно действащото национално законодателство, изпълнявайки задълженията си, както са вменени от чл.69а от ЗМВР (отм.) и с оглед информацията в сигнала, тъй като автомобилът е бил предмет на издирване от компетентните органи в Р.Италия. Данните по сигнала от италианска страна не са били неточни, като съдържанието и срокът на постъпването им, са обусловили оспорваните от ищеца действия на българските власти.

Действително с Решение №4/16.03.2017 г. по конституционно дело №16/2016 г., Конституционният съд обявява за противоконституционна разпоредбата на чл.84, ал.6, изр. първо от ЗМВР (обн., ДВ, бр.53/2014 г.; посл. доп., бр.13/2017 г.) - "След съставяне на протокола по ал.2 или 3 той се представя незабавно, но не по-късно от 24 часа, за утвърждаване от прокурор в окръжната прокуратура по местопредаването или изземването на вещта", както и на чл.84, ал.8 от ЗМВР в частта ѝ "в 5-дневен срок с постановление на окръжната прокуратура по местопредаването или изземването на вещта".

В практиката на ВКС /решение по гр.д.№3804/2019 г. на ВКС, 4-то ГО; решение по гр.д.№1886/2019 г. на ВКС, 3-то ГО; решение по гр.д.№3006/2020 г. на ВКС, 3-то ГО и др./ се приема безпротиворечиво, че приемането на противоконституционен закон е неизпълнение на основното задължение за спазване на Конституцията от мнозинството народни представители. Приемането на противоконституционен закон е деликт, защото приемането му е противоправно деяние (във висша степен) и приложението на противоконституционния закон неизбежно причинява вреди на правните субекти – както на самата държава, така и на гражданите и юридическите лица, които са в равна степен подчинени на закона до привеждането му в съответствие с Конституцията. Разяснено е още, че прекратяването на действието на противоконституционния закон е само първата стъпка за възстановяване на накрънеността на правовата държава. Възстановяването на правния ред може да бъде постигнато, като се отмени или прекрати приложението на противоконституционния закон. Ако действието на противоконституционния закон е запазено в някаква част, за държавата възниква задължението да възстанови правото и за тези отношения, които са се осъществили в нарушение на Конституцията. С позоваване на мотивите на решението на КС №3/28.04.2020 г. по к.д. №5/2019 г. е изложено, че разпоредбата на чл.151, ал.2, изречение трето от Конституцията дава предимство на правната сигурност, като възприема правилото за действието занапред на решенията на Конституционния съд, но чл.22, ал.4 от Закона за Конституционен съд изисква възникналите правни последици от противоконституционния акт да се уредят от органа, който го е постановил, т.е. Народното събрание трябва да изпълни задължението си да уреди възникналите от прилагането на противоконституционната правна норма правни последици.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск. В тази връзка с доклада по делото съдът възложи в доказателствена тежест на ищеца да установи твърдяните в исковата молба факти и обстоятелства, в т.ч. претърпените от него вреди по вид и размер, както и че същите са пряка и непосредствена последица именно и само от твърдяното бездействие на Народното събрание на РБ. Липсата, в частност недоказването на всички елементи от фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Както вече се посочи, правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането - чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени - следващите по

време и място неправомерния резултат.

В случая ищецът обосновава претенцията си с твърдение, че същественото нарушение на ответника се състои освен в противоправната законодателна дейност на НС, изразяваща се както в приемането на противоконституционните разпоредби на чл.84 (стар чл.69А) ЗМВР, така и в неизпълнение на задължението му по чл.22, ал.4 от ЗКС да уреди противоправните последици, настъпили вследствие прилагането на тези противоконституционни разпоредби, така и в нарушение на правото на ЕС – чл.13 /право на ефективни правни средства за защита/, вр. чл.6 /право на справедлив съдебен процес/ от КЗПЧОС.

Съдът намира, че в конкретния случай правото на достъп до съд на ищеца за защита на правото му на собственост не е нарушено. Същото е било реализирано в производството по адм.д.№142/2018 г. по описа на АдмС-Ямбол, по което с постановеното, влязло в законна сила, Решение №154/26.07.2018 г. решаващия съд е отхвърлил предявените от С. М. искове да бъдат осъдени солидарно Прокуратурата на Република България и Министерство на вътрешните работи да му заплатят сумата 135 512,04 лева, включваща главница в размер на 114 455,25 лева представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в това, че в резултат на задържане на собствения му лек автомобил „Фолксваген Туарег“ М. е пропуснал полза в размер на паричната стойност, която е следвало да заплати, за да получи възможността да ползва подобен автомобил, които имуществени вреди са в резултат на Постановление изх.№2020/2013 г. от 27.09.2013 г. на Окръжна прокуратура-Ямбол и мораторна лихва върху главницата в размер на 21 056,79 лева в периода от 01.10.2013 г. до 01.07.2017 г., заедно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното ѝ събиране. Описаното решение на АдмС-Ямбол е потвърдено с Решение №1154/23.01.2020 г., постановено по адм.дело №11088/2018 г. на ВАС. Предвид на това и след като искът му е разгледан и е постановен съдебен акт по съществото на спора, само явното несъгласие на ищеца с крайния резултат от описания спор не би могло да обоснове извод за неосигуряване на ефективни правни средства за защита. Освен това и само за изчерпатеност следва да се посочи, че по настоящото дело се събраха данни и за други висящи производства, предмет на които е все същата претенция на ищеца - адм.д.№285/2022 г. по описа на АдмС-Сливен; адм.д.№345/2021 г. по описа на АдмС-Сливен; гр.д.№14407/2021 г. по описа на СГС.

На следващо място, настоящия съд счита, че по делото не се установява по безспорен и несъмнен начин и настъпването на твърдения вредоносен резултат. В исковата молба ищецът твърди, че в резултат на неправомерното задържане на автомобила му е *пропуснал полза*, която е в размер на паричната стойност, която е следвало да заплати, за да получи възможността да ползва подобен на неговия автомобил.

С Тълкувателно решение №3/2021 г. от 13.01.2023 г. по т.д.№3/2021 г. на ОСГТК на ВКС на правния въпрос дали причинените от деликт пропуснати ползи трябва да бъдат доказани със сигурност, както трябва да бъдат доказани със сигурност пропуснатите ползи, причинени от неизпълнение на договорно задължение е даден положителен отговор. В мотивната част на ТР е разяснено, че съгласно разпоредбата на чл.51, ал.1 ЗЗД деликвентът дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, т.е. обезщетението обхваща както претърпяната загуба, така и пропуснатата полза. Посочено е, че на обезщетяване подлежат само реалните вреди, т.е. правото на обезщетение се поражда само за действително претърпените вреди, а не предполагаемите или хипотетични, тъй като обратното може да доведе до случаи на неоснователно обогатяване. Възможността за увеличение на имуществото на увреденото от деликта лице сама по себе си не е достатъчна, за да се приеме наличието на пропусната полза. Дали пропуснатата полза е щяла да бъде реализирана е въпрос за съществуване или

несъществуване на обективни факти от действителността, които подлежат на доказване и от които произтича тази възможност. Тъй като законът изисква реално настъпила вреда, за да възникне правото на обезщетение, предположението за наличието на пропусната полза трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото на увреденото лице, като не може да почива на логическото допускане за закономерно настъпване на увеличението. Съгласно правилото на чл.154, ал.1 ГПК за разпределение на доказателствената тежест, всяка една от страните в производството трябва да докаже фактите и обстоятелствата, на които основава изгодните за себе си искания и възражения, съответно да понесе неблагоприятните последици от недоказването им, като в тази връзка е разяснено, че вредите, подлежат на доказване от увреденото лице, те са обективна категория и затова за уважаването на иска за непозволено увреждане не е достатъчно настъпването им да е предполагаемо и хипотетично, а е необходимо да се установи реалното им съществуване. В този случай на доказване подлежат фактите, от които произтича възможността за реализиране на ползата, както и че реализирането ѝ е станало невъзможно поради деликта.

В контекста на изложените разяснения на касационната инстанция, за да се приеме, че ищецът действително е претърпял загуби или пропуснал да реализира ползи е необходимо или да установи, че за периода на задържане на собственото му МПС е ползвал друг автомобил и реално заплатил наемната цена за него или че е имал сключени договори за отдаване под наем на собствения му автомобил. По делото липсват не само доказателства за посочените обстоятелства, но и такива твърдения. Само заявеното от ищеца, че в резултат на неправомерното задържане на автомобила му пропуснал полза, която е в размер на паричната стойност, която е следвало да заплати, за да получи възможността да ползва подобен на неговия автомобил, като обезщетението за претърпяното от него обедняване следвало да бъде в размер на средния наем на дневна база на автомобил със същите показатели като този на ищеца (марка, модел, година на производство) за периода на претенцията и изслушаното в тази връзка заключение на вещо лице, не може да мотивира у съда извод, че претендираните вреди са реално съществуващи и доказани. И това е така, т.к. както е прието в цитираното ТР - на обезщетяване подлежат само реалните вреди, т.е. правото на обезщетение се поражда само за действително претърпените вреди, а не предполагаемите или хипотетични, защото обратното може да доведе до случаи на неоснователно обогатяване. В конкретния случай по делото ищеца не е ангажирал каквито и да било доказателства в посочения смисъл.

Не е изпълнено и условието за наличие на причинно-следствена връзка. То е изпълнено, когато съществува непосредствена връзка между допуснатата от въпросната институция неправомерност и претендираната вреда — връзка, която ищецът трябва да докаже. Държавата може да носи отговорност само за вреди, произтичащи пряко от неправомерното поведение на съответната институция

Предвид изложеното до тук, настоящата съдебна инстанция намира, че предявеният осъдителен иск по чл.2в, ал.1, т.2 от ЗОДОВ, е неоснователен, тъй като не са налице кумулативните предпоставки от фактическия състав на иска, поради което следва да бъде отхвърлен.

При този изход на делото и предвид отхвърлянето на предявения иск, право на разноси има ответника, на който на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, вр. чл.78, ал.8 ГПК, вр. с чл.25, ал.1 НЗПП следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата 300 лв.

Мотивиран от горното, ЯОС

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Л. М. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.*, ул.*** против Държавата, представлявана от Министъра на финансите иск с правно основание чл.2в, ал.1, т.2 от ЗОДОВ за осъждане на ответника да заплати сумата 124 388 лв., представляваща обезщетение за лишаването на ищеца от възможността да ползва собствения си лек автомобил "Фолксваген Туарег" с рег.№ СА 1408 СН в периода от 01.10.2013 г. до 08.01.2018 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на увреждането - 23.01.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА С. Л. М. с ЕГН *****, на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, вр. чл.78, ал.3, вр. с ал.8 от ГПК, да заплати на Държавата, представлявана от Министъра на финансите сумата 300 лв. - разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд - гр.Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Ямбол: _____